

Arrest

nr. 55 936 van 15 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 9 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 11 oktober 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2010 waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juli 2007 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 oktober 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 8516 van 11 maart 2008 gelijkaardige beslissingen trof.

1.3. Verzoeker diende op 22 mei 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 11 juni 2008 onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 12 november 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 12 januari 2009 werd een beslissing getroffen om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.5. Verzoeker diende op 16 november 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 14 juli 2009 onvankelijk verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. Op 4 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.5. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing werd verzoeker op 11 oktober 2010 betekend. Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Het verzoek in toepassing van artikel 9ter van de wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, is onvankelijk doch ongegrond.

Reden:

Uit het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat de dokter van betrokkene eind oktober 2008 attesteerde dat op dat ogenblik de evolutie van betrokkene gunstig was en dat de voorziene duur van de behandeling in totaal 18 maanden bedroeg (dus van 05/11/2007 tot 05/05/2009). Die behandelingstermijn is intussen ruimschoots verstreken. De arts-attaché haalt verder ook aan dat er tot op heden ook geen aanvullende medische informatie werd voorgelegd waaruit een bijkomende medische problematiek of een bijkomende noodzaak tot behandeling in dit verband zou blijken.

De arts-attaché concludeert dan ook dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat de aandoening van (I.R.) nog steeds een actueel medisch probleem vormt, noch dat er een actuele noodzaak tot behandeling is. Volgens de arts-attaché kan betrokkene reizen en is mantelzorg niet noodzakelijk.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). (...)"

1.8. Op 11 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) L'intéressé séjourne depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé, conformément à l'article 6 au ne parvient pas à fournir qu'il n'a pas dépassé ce délai (art. 7, alinéa 1,2° de la Loi du 15 décembre 1980). (...)"

2. Over de rechtspleging en de onvankelijkheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld en de tweede bestreden beslissing in het Frans. De Raad herinnert ter terechtzitting aan de beschikking van de eerste voorzitter van de Raad van 18 november 2010 waarbij voor de hele zaak het Nederlands als proceduretaal wordt bepaald en zij wordt toegewezen aan de IIde kamer. Noch verzoekende partij noch de verwerende partij uiten ter terechtzitting hieromtrent bezwaren.

2.2. De Raad verklaart het beroep onontvankelijk voor zover het ingediend wordt tegen de tweede bestreden beslissing aangezien verzoeker nalaat een middel te ontwikkelen tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van *“de artikels 1 tem 4 van Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht, de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginseel”*.

3.2. Verzoeker betoogt als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met alle pertinente gegevens van de zaak en louter éézijdig tot conclusies komt zonder rekening te houden met de ernst van de aandoening, de in het verleden al opgetreden complicaties en haar mogelijke onvoorzienbare evolutie.

Doordat de bestreden beslissing is aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid en voorzichtigheid.

Doordat de bestreden beslissing ten onrechte besluit dat de aanvraag ongegrond is louter en alleen op basis van een voorbarige conclusie op basis van een in het medisch attest dd 3/10/2008 verwachte behandelingsduur van de ziekte zonder daaromtrent enige bijkomende informatie te hebben gevraagd.

Terwijl het voor verzoeker niet voorzienbaar was dat verweester reeds zo snel tot een beslissing over de grond van de zaak zou komen; dat hij derhalve inderdaad nog geen bijkomende gegevens heeft verstrekt. Terwijl niettemin de conclusie van verweester inderdaad manifest voorbarig onvoorzichtig is. Terwijl immers uit het rapport van de adviserend geneesheer zelf- die een overzicht geeft van de verschillende medische stukken en die de aandoening duidelijk beschrijft- blijkt dat het medische attest dd 5/5/2008 dat behandeling op dat ogenblik voorzien werd tot 8/2008. Dat verder wordt verwezen naar het medisch attest van Dr Rollman dd 15/5/2008 waar sprake is van behandeling met voorzien einde ten vroegste 8/2008. Dat verder een attest wordt vermeld van FARES dd 8/7/2008 waar sprake is van aangepaste en verlengde behandeling. Dat quadritherapie herstart werd op 5/8/2008.

Dat uit het verslag dd 30/9/2008 blijkt dat de quadritherapie nog 4 maand dient verdergezet te worden. Dat tenslotte uit het laatste attest dat bij de initiële aanvraag werd gevoegd ter actualisatie dd 3/10/2008 blijkt dat dr. MARTIN spreekt over een “verwachte duur van de behandeling van 18 maanden in totaal”.

Terwijl uit een overzicht van deze medische attesten, die goed bestudeerd werden door de geneesheer attaché blijkt dat een verwachte behandelingsduur niet overeenkomt met de effectieve behandelingsduur, die immers kan verlengd worden naargelang de evolutie en/of mogelijke complicaties van de ziekte.

Dat immers duidelijk blijkt dat bij aanvang een verwachte behandelingsduur voorzien werd tot augustus 2008.

Dat daarna de duur verlengd werd; dat uit niets blijkt dat een verwachte duur ook gelijk is aan de effectieve duur.

Dat het niet voorzichtig voorkomt voor de overheid om op deze manier een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoeker, niet alleen omwille van hemzelf en in toepassing van artikel 9 ter maar ook in het algemeen, temeer daar hij lijdt aan een ziekte die ook een manifest gevaar voor de algemene volksgezondheid uitmaakt.

Dat er toch minstens mag verwacht worden dat de overheid in dergelijke dossiers, een minimum aan voorzichtigheid aan de dag zou leggen om zelf na te gaan of de ziekte onder controle is, dan wel zich te baseren op een voorziene behandelingsduur om zich er op die manier zonder enige verantwoordelijkheid vanaf te maken.

Dat zij wellicht had kunnen en moeten nagaan of de voorgehouden stelling al dan niet correct was; dat zij minstens de raadsman van verzoeker of haar eigen raadsman had kunnen contacteren voor opheldering, dan wel de bevoegde instanties (dokters)

Terwijl blijkt uit de medische gegevens dat de initiële behandeling gestart werd op 5/11/2007; Terwijl het echter onduidelijk is of Dr. MARTIN met haar voorziene totale duur van de behandeling het begin daarvan stelt op 5/11/2007 -zoals verweester zonder enige uitleg doet-dan wel vanaf het herstarten van de quadritherapie op 5/8/2008, dan wel nog een ander tijdstip; dat ook niet blijkt of die behandeling nog dient voortgezet te worden in een aangepaste, minder zware vorm. Terwijl verweester niet zomaar kan uitgaan van het feit dat het begin van de behandelingsduur 5/11/2007 is temeer daar meermaals de behandelingen aangepast, herstart, hervormd werden.

Terwijl men dus dient te besluiten dat verweester niet in redelijkheid tot de door haar gedane feitenvaststelling is gekomen.”

3.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de artikelen 1 en 4 van de *“Wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht”*. De Raad neemt aan dat verzoeker beoogt te verwijzen naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker laat echter na in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormelde wetsbepalingen geschonden werden door de eerste bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij, is in de aangegeven mate gegrond.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De eerste bestreden beslissing verwijst in essentie naar het advies van de arts-attaché waarin geconcludeerd wordt dat uit de beschikbare gegevens niet blijkt dat de aandoening van verzoeker nog steeds een actueel medisch probleem vormt, noch dat er een actuele noodzaak tot behandeling is. Dit advies van de arts-attaché, dat dateert van 9 juli 2010, bevindt zich in het administratief dossier en is verzoeker blijkens zijn verzoekschrift ook niet onbekend. Eerst worden de door verzoeker voorgelegde medische attesten in detail besproken, onder meer voor wat betreft de behandelingstermijnen. Vervolgens worden de medische situatie en behandelingstermijnen samengevat waarbij de arts-attaché, verwijzend naar een attest van dokter M. dat betrekking heeft op de langst durende behandelingstermijn van 18 maanden, waarbij de arts-attaché specificeert *“dus van 5/11/2007 tot 5/5/2009”*, meedeelt dat de betrokken behandelingstermijn voor verzoekers aandoening *“ruimschoots overschreden is.”* De arts-attaché benadrukt dat hij geen aanvullende medische informatie ontving waaruit een bijkomende medische problematiek of een bijkomende noodzaak tot behandeling in dit verband zou blijken. De arts-attaché concludeert dat verzoekers aandoening *“(…) geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de vooropgestelde behandelingstermijn ruimschoots verstreken is en wij geen aanvullende informatie ontvingen waaruit een bijkomende medische problematiek of een bijkomende noodzaak tot behandeling in dit verband zou blijken. (...)”*

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift expliciet toegeeft dat *“hij (...) inderdaad nog geen bijkomende gegevens heeft verstrekt.”* Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij van de verwerende partij verwacht dat zij informatie opvraagt bij verzoeker om na te gaan of diens ziekte daadwerkelijk onder controle is en geen behandeling meer behoeft.

3.7. De Raad wijst er op dat artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt: *“De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Uit artikel 9ter, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve dat het aan de aanvrager van een verblijfs-

machtiging om medische redenen toekomt om alle inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De bewijslast ligt bij de aanvrager zelf. Hieruit dient redelijkerwijs te worden afgeleid dat het de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen ook toekomt om zelf de verwerende partij op de hoogte te houden van een evolutie van zijn ziekte of pathologie en bijbehorende behandelingen. Men kan van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet gaan verwachten dat deze voor het nemen van een eindbeslissing telkens contact laat opnemen met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen of diens raadsman of diens dokters om na te gaan of diens medische toestand ondertussen geëvolueerd is en of dit gepaard gaat met bijkomende behandelingen.

3.8. Het kwam derhalve verzoeker toe om zelf zorgvuldig en voorzichtig te zijn en verwerende partij documenten voor te leggen indien zijn medische situatie niet onder controle is en nog medische behandeling vergt. Verzoeker kan zich niet dienstig verschuilen achter de stelling *“dat niet voorzienbaar was dat verweerster reeds zo snel tot een beslissing over de grond van de zaak zou komen.”* Blijkens het administratief dossier werd verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op 14 juli 2009 ontvankelijk verklaard. Verzoeker wist of behoorde te weten dat vanaf dat ogenblik de door hem overgemaakte medische attesten bestudeerd werden met het oog op het treffen van een beslissing over de gegrondheid van zijn aanvraag. Vanaf dat moment kwam het verzoeker toe om zonedig bijkomende medische attesten over te maken aangaande zijn medische situatie en de behandeling ervan. Uiteindelijk ligt er een periode van meer dan een jaar tussen het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging en het ongegrond verklaren ervan. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden wanneer hij voorhoudt dat *“verweerster reeds zo snel tot een beslissing over de grond van de zaak”* kwam.

3.9. Verzoeker tracht aan te tonen dat de conclusie van verweerster *“manifest voorbarig onvoorzichtig is”* door de verschillende behandelingstermijnen van de neergelegde medische attesten in herinnering te brengen. De Raad dient echter te benadrukken dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wordt wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is. De door verzoeker aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de medische attesten dan die van de bevoegde overheid, doch de Raad kan de eerste bestreden beslissing die steunt op een advies van de geneesheer-attaché waarin deze de op de verstrekte medische attesten vermelde behandelings-termijnen expliciet weergeeft en bespreekt en in het bijzonder stelt *“Dokter M. attesteerde eind oktober 2008 dat op dat ogenblik de evolutie gunstig was en de voorziene duur van behandeling in totaal 18 maanden bedroeg (dus van 5/11/2007 tot 5/5/2009)”* – waarbij verzoeker zelf in zijn verzoekschrift stelt dat de medische attesten *“goed bestudeerd werden door de geneesheer attaché”* – niet kennelijk onredelijk achten op grond van een andere lezing door verzoeker van de door hem overgemaakte medische attesten in het algemeen en het medisch attest van dokter M. in het bijzonder dat door geen enkel stuk gestaafd wordt. Verzoeker staat op geen enkele wijze dat hij nog in behandeling zou zijn na 5 mei 2009.

3.10. Verzoeker poneert dat *“de verwachte behandelingsduur niet overeenkomst met de effectieve behandelingsduur, die immers kan verlengd worden naargelang de evolutie en/of mogelijke complicaties van de ziekte”* maar toont op geen enkele wijze aan dat deze hypothese in zijn geval van toepassing is. De Raad merkt te dezen op dat verzoeker bij zijn verzoekschrift geen enkel medisch attest voegt waaruit zou blijken dat zijn medische situatie niet onder controle is en hij nog een behandeling ondergaat minstens na 5 mei 2009.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA